

Почти всички дописки от Гюргево, публикувани във вестника, който в началния период от своето съществуване е бил орган на Тайния български централен комитет в Букурещ, са изпратени от него. Като един от основателите на Гюргевския спомагателен (сукурсален) клон на комитета² Т. Запрянов вероятно се е ползвал с пълното доверие на редакторите и неговите публикации следват почти непрекъснато, понякога и по две в един и същ брой. В своите дописки Запрянов не е само осведомител, а спори и убеждава, анализира и обобщава. Той аргументирано защитава позицията си, доказва своите тези, често прибегва до примери от историята и търси корените на явленията. Понякога цитира народни мъдрости, пословици и басни, но винаги художествено образните елементи са подчинени на публицистично-логичната мисъл. Те само я разнообразяват и я правят още по интригуваща. Повечето от дописките на Т. Запрянов се превръщат в полемични статии, в които той налага възгледите си за националния български въпрос, за балканската политика въобще, за пагубната роля на гърците по отношение на българската просвета, за зверствата на турците, чията причина се корени във фанатизма и необразоваността на тези „азнатски наскоклювци“. Нерядко авторът иронизира западноевропейските покровители на Турция, реформите в нея и вещае гибелта на империята. Всичко това са все въпроси на деня, парливи и актуални, които непрестанно ще вълнуват българите до Освобождението, ще намират блестящата си журналистическа интерпретация в бъдещите статии на Любен Каравелов и Христо Ботев.

Заслугата на Запрянов е, че той е един от първите, които публично заявяват, че робството е вече нетърпимо. С интелект и знания той защитава българската кауза, ратува за доброто на своите съотечественици. Особено интересна, новаторска по дух и с важно обществено-политическо значение е статията му „Народ без общества е като тяло без крака“³. В нея авторът обосновава необходимостта от създаването на български общества или дружества, които са „двигателната сила на човечеството въобще и частно на народите“. Запрянов обяснява колко различни могат да бъдат обществата според целите си и изтъква, че „народ, който е изгубил своята свобода, пак за да я придобие, трябва да има едно добре съставено общество, което да се старее да издирва пътя, по който той можал би да я възвърне“. По-нататък в статията се изяснява начинът на съставянето на общества или дружества, какви хора трябва да членуват в тях („подбудени от желание за доброто на народа си“), какви трябва да бъдат отношенията вътре и между отделните общества и че тяхната главна цел отначало е „да се стараят да сдобият вярата на народа“. С болка и негодувание Тодор Запрянов сочи причините за слабостта и неуредиците във вече създадените, макар и малко на брой общества, които се коренят главно в себичността